

Sygn. akt II Ka 856/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Beata Krzysztofiak

Sędziowie: SSO Lesław Dąbrowski (spr.)

SSO Jacek Magdziak

Protokolant: st.sekr.sądowy Agnieszka Nowakowska

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Marka Sowy

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2014 roku

sprawy **W. R.**

oskarżonego o przestępstwo z art.263§2 kk; art.278§1 kk i art.245 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu

z dnia 20 sierpnia 2013 r. sygn. akt VII K 1227/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że opisy czynów przypisanych oskarżonemu w punktach III (trzecim) , IV (czwartym) i V (piątym) uzupełnia o stwierdzenie, że groźby wzbudziły w zagrożonych uzasadnią obawę że zostaną spełnione;

II. w pozostałym zaskarżonym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;

III. zwalnia oskarżonego W. R. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt II Ka 856/13

UZASADNIENIE

Sądu Rejonowego w Zamościu wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2013r., sygn. akt VII K1227/11 W. R. uznał za winnego tego, że :

I. w okresie lata 2010r., daty bliżej nieustalonej, do dnia 21 listopada 2011r. w K. Ż. bez zezwolenia posiadał istotne części broni w postaci baskili wykonanej sposobem warsztatowym oraz trzech luf wykonanych systemem samodzielnym – to jest czynu z art. 263 § 2 kk;

II. w dniu 20 listopada 2011r. w K. Ż. za pomocą broni innej niż myśliwska wszedł w posiadanie sarny, powodując szkodę w wysokości 2000 złotych w mieniu Skarbu Państwa – to jest czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 53 pkt 5 ustawy Prawo łowieckie w zw. z art. 11 § 2 kk;

III. w grudniu 2010r. w M. w celu wywarcia wpływu na świadka T. M. używał wobec niego groźby bezprawnej, grożąc mu pozbawieniem życia w przypadku powiadomienia Policji o posiadanej nielegalnie broni palnej – to jest czynu z art. 245 kk;

IV. w grudniu 2010r. w M. w celu wywarcia wpływu na świadka T. M. i Z. M. używał wobec nich groźby bezprawnej, grożąc im pozbawieniem życia w przypadku powiadomienia Policji o posiadanej nielegalnie broni palnej – to jest czynu z art. 245 kk;

V. w czerwcu 2011r. w M. w celu wywarcia wpływu na świadka T. M. i K. R. używał wobec nich groźby bezprawnej, grożąc im pozbawieniem życia w przypadku powiadomienia Policji o posiadanej nielegalnie broni palnej – to jest czynu z art. 245 kk;

VI. w dniu 22 lipca 2011r. w M. groził K. R. pozbawieniem życia i groźba ta wzbudzała uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona – to jest czynu z art. 190 § 1 kk;

po czym : ustalając, że czyny z pkt III, IV, V stanowią jeden ciąg, za czyn z pkt I na podst. art. 263 § 2 kk wymierzył 10 miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt II na podst. art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył 4 miesiące pozbawienia wolności; za czyny z pkt III, IV i V na podst. art. 245 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył 10 miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt VI na podst. art. 190 § 1 kk wymierzył 5 miesięcy pozbawienia wolności; na podst. art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk jako karę łączną orzekł 2 lata pozbawienia wolności; na podst. art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary łącznej warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby; na podst. art. 71 § 1 kk orzekł grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych; na zasadzie art. 63 § 1 kk na poczet grzywny zaliczył okres zatrzymania w sprawie od 21 do 22 listopada 2011r.; na podst. art. 44 § 6 kk orzekł przepadek dowodów rzeczowych; na podst. art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Wojewody L. 2000 zł, tytułem naprawienia szkody; powództwo cywilne pozostawił bez rozpoznania; zasądził 150 zł tytułem części „kosztów postępowania” , zwalniając go od nich w pozostałej części.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator, który wydany wyrok zaskarżył co do czynów z pkt III, IV i V, zarzucając obrazę prawa procesowego w postaci art. 413 § 2 pkt 1 kpk polegającą na niedokładnym określeniu czynów przypisanych w pkt III, IV, V poprzez zaniechanie stwierdzenia, że groźby wzbudziły w zagrożonych uzasadnione obawy że zostaną spełnione.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie opisów w/w czynów o zwrot, że groźby wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora okazuje się być zasadną. Wywołany apelacją prokuratora problem stał się kanwą, na której sąd ad quem w trybie art. 441 § 1 kpk wystąpił do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego pod postacią pytania : czy dla odpowiedzialności z art. 245 kk, w sytuacji, w której sprawca, w celu wywarcia wpływu na świadka używa groźby bezprawnej pod postacią groźby karalnej określonej w art. 190 § 1 kk, konieczne jest ustalenie, że groźba taka wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona ?. Jakkolwiek indagowany przez sąd pytający, sąd najwyższy odmówił podjęcia uchwały, tym nie mniej, w uzasadnieniu swojego postanowienia bardzo szeroko odniósł się do przedstawionego mu problemu, czym dał dowód, że powyższa kwestia nie jest oczywista, jakby się to mogło wydawać z racji samej odmowy udzielenia odpowiedzi na zadane mu pytanie. Odmawiający odpowiedzi Sąd kwestię zawartą w pytaniu jednakowoż rozstrzygnął. Z uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014r., I KZP 2/14 wywołanego pytaniem prawnym sądu odwoławczego zadany w niniejszej sprawie, w sposób niedwuznaczny wynika bowiem, że brak zamieszczenia w opisie czynu z art. 245 kk stwierdzenia, że groźba

wyrażona przez sprawcę wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona nie ma wpływu na komplet znamion tego przestępstwa. Tym samym Sąd ów zgodził się z linią orzecniczą wyznaczoną już przez wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2011r., V KK 128/11 – Lex nr 879778 oraz przez wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 września 2012r., sygn. akt II AKa 198/12, za którą tą opowiada się również sąd odwoławczy. Tak więc, na pierwszy rzut oka może się wydawać, że sąd pierwszej instancji nie musiał takiego stwierdzenia zamieszczać w opisach czynów przypisanych w pkt III, IV i V swojego wyroku, a tym samym, że apelacja nie powinna zostać uwzględniona, zaś wyrok nią zaskarżony bez zmian winien zostać utrzymany w mocy. Z drugiej jednak strony tenże sam Sąd Najwyższy stwierdził dalej, że zamieszczenie w opisie czynu owej subiektywnej reakcji osoby zagrożonej w postaci uzasadnionej obawy zrealizowania groźby – oprócz waloru procesowego z art. 413 § 2 kpk, prowadzi do pełnego przedstawienia bezprawnego zachowania sprawcy i jego rezultatu i w najdalej idącym stopniu oddaje kryminalną zawartość czynu i wskazał, że do takiego zamieszczania należy dążyć, nie ograniczając się wyłącznie do znamion ustawowych. Analizując ów zasygnalizowany w powyższym judykacie aspekt procesowy należy rozważyć, co powinien zawierać – zgodnie z treścią art.413§2 pkt 1 kpk opis czynu przypisanego. W postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2013r., II KK 71/13 - OSNKW 2013/8/65 odnosząc się do tej kwestii Sąd Najwyższy zawarł pogląd, że wynikający z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. obowiązek dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu oznacza, że w jego opisie należy zawrzeć te elementy, które należą do istoty czynu, a więc dotyczące podmiotu czynu, rodzaju atakowanego dobra, czasu, miejsca i sposobu jego popełnienia oraz skutków, zwłaszcza rodzaju i wysokości szkody. Zarówno z tego judykatu, jak i innych (por. zwł. postanowienie z 28.06.2007r., II KK 101/07 - Lex nr 280739, postanowienie z 18.10.2011r., V KK 193/11 - Lex nr 1044072, czy postanowienie z 18.02.2009r., IV KK 303/08 - OSNwSK 1/09, p.451) wynika, że pojęcie „istoty czynu”, która winna być oddana w opisie czynu przypisanego ma szerszy krąg desygnatów niż pojęcie „zespołu znamion przypisanego typu przestępstwa”. Należy zauważyć, że w typowym przypadku opis czynu przypisanego skonstruowany wg wzorca „istoty czynu” będzie się pokrywał z opisem tego czynu odzwierciedlającym zespół znamion przypisanego typu przestępstwa. W niniejszej sprawie mamy jednak do czynienia z sytuacją nietypową, ponieważ skutkiem czynów z pkt III, IV, V było powstanie obawy spełnienia groźby u pokrzywdzonych, choć skutek taki nie jest objęty znamionami przestępstwa z art.245. Jak się więc wydaje zapytany Sąd Najwyższy uznał, że o ile skutkiem wskazanej powyżej groźby będzie u zagrożonego świadka stan obawy jej spełnienia, to skutek ten należy zaliczyć do istoty czynu, która powinna zyskać odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego, nie negując przy tym faktu, że ten stan obawy nie należy do zespołu znamion przypisanego typu przestępstwa. I z tym stanowiskiem sąd odwoławczy się zgodził (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu w sprawie II Ka 249/14).

Z tych też – czysto procesowych przyczyn – został uznany za trafny zarzut podniesiony w apelacji, skutkiem którego miała miejsce korektura zaskarżonego wyroku zgodna z wnioskiem wywiedzionej apelacji.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk na zasadzie słuszności.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wyroku.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.